

КУЧЕТО НЕ Е ВИНОВНО

Въ тѣсната уличка, въ дѣното на която живѣятъ Ваньови, се чу два пѣти изсвирване съ уста. Следъ това единъ детски гласъ извика;

— Хей, Ваньо, хайде!

Бѣше Васката.

Ваньо хлопна кѣщната врата, премина широкия дворъ, притвори следъ себе си пѣтната врата и се озова при Васката.

— Кѣде е Дженката? — попита той.

— Дженката взе отъ насъ синджира и отиде да доведе Мълчана, а следъ това ще ни чакатъ подъ хаджи Пенковия орѣхъ.

Мълчанъ се казваше малкото Дженково кученце, което бѣше най-добриятъ помощникъ въ работата на тримата хлапаци.

Васката и Ваньо излѣзоха изъ тѣсната уличка, преминаха широкия селски пѣтъ и се отправиха къмъ уреченото мѣсто. Тамъ завариха Дженката. Скрытъ задъ дѣнера на голѣмия орѣхъ, той държеше синджира на Мълчана.

— Тѣкмо на време идете! — рече Дженката. Преди малко Тошо си отиде за обѣдъ и остави прозорчето на месарницата си пакъ отворено.

Месарницата на Тошо се намираше близо до хаджи Пенковия орѣхъ, въ една самотна уличка, кѣдето рѣдко презъ деня се случваше да минаватъ хора. На стената, която бѣше край рѣката, имаше тѣсно прозорче, което месарътъ оставяше всѣки обѣдъ, за да се провѣтрява.

Единъ день Ваньо, Васката и Дженката, като скитаха край рѣката, надникнаха презъ прозорчето и съгледаха накачени върху дълги прѣти луканки. Отъ дългото скитане край рѣката, коремитѣ имъ бѣха изпразднени, и тѣ усѣтиха голѣмо желание да си хапнатъ отъ луканкитѣ.

Тогава Дженката откри единъ начинъ на кражба, който бѣше сигуренъ и безопасенъ.

— Стойте тука! — каза той на другаритѣ си и бързо се за-тича къмъ кѣщи.

Следъ малко водѣше вързано за дълъгъ синджиръ малкото тѣхно кученце Мълчанъ.

Когато стигна до другаритѣ си, той изкомандува:

— Васка, иди до орѣха и гледай нагоре изъ пѣтя! Ако се зададе Тошо, подсвири!

После поведе кучето къмъ прозорчето. Надигна го и го вкара въ месарницата, като държеше края на синджира. Кучето захапа една луканка, а Дженката дръпна синджира и то излѣзе, заедно съ луканката презъ прозореца.

Той откъсна по голѣмата частъ, скри я въ пазвата си, а останалото остави за възнаграждение на Мълчана.

Ваньо стоеше на страна и едва ли не се пукаше отъ смѣхъ.